



## NESANICA

U nekim noćima san toliko kasni  
da te tjera ustati i tražiti ga po kući.  
Zapališ svjetlo u kuhinji i na trenutak  
ti se možda čini da su sve stvari postale bljeđe.  
Kao da su, iznenada probuđene, poskočile  
žlice, voštano voće, posudice za začine.

Hladnjak koji otvaraš topao je izvana  
a hladan iznutra, kao i tvoje srce ove noći:  
jedno od vas dvoje će izgubiti ako mu povjeruješ.  
Unutra, na tanjuru, luk je zagonetka koju  
nikada nitko nije bio u stanju razriješiti.  
Mogao bi jagodicama prstiju vječno razmatati  
taj dar i on nikada ne bi bio tvoj;  
nikada ne bi pronašao ono što luk čuva za tebe.  
Tako se, čini se, ponekad ponaša i život,  
taj slijed dana i još dana, slojeva i slojeva  
koje ne ćeš moći skinuti bez suze izazvane bijesom.

Poslužuješ si šalicu mlijeka i čekaš otkrivenje.  
Stolac ispod tebe raste u domaćoj šumi

koja na trenutke sanja bijele cedrove s pticama.  
Slavina ima novu mantru, ali je skriva.  
Paukova nit proteže se od zidnog sata do sata postavljenog na zrcalo.  
Kakva se ekspedicija izgubila u njoj? Koji akrobat?  
Ali, gasiš svjetla i vraćaš se u krevet.  
Pipajući tražiš rep sna,  
ostatak paučine.  
Zaboravio si netaknutu šalicu mlijeka na stolu  
i sada je ona jedina svjetlost usred noći;  
bijela crta usred tamne stranice.  
Izuzetno čisto svjetlo nesanice.  
Što još čekaš?

Zaslijepljen, na drugoj strani ulice ili svijeta  
netko se budi i ova pjesma počinje iznova.

### **DANI ALZHEIMERA ROBERTA GRAVESA**

Rujan odlazi, a ljeto taraca svoje putove.  
Pitam se u kojoj kolibi i koji vrtlar će paziti  
na put pčela koji se sa sunca spušta na šesterokute,  
put krvi koja žamori od mržnje i bola,  
put jabuke koji se u obliku sjemenke uzdiže do moje ruke  
gdje se njezina okrugla pjesma spaja s kisikom, bora se i nestaje.

Kroz prozor ove sobe promatram svijet i njegove poteze  
i mislim - koji je moj put, jesam li još na njemu ili je već izbrisan.  
Mjesta na kojima sam bio više se nigdje na svijetu ne pronalaze.  
Nikada me više nisu posjetili oni koji su tamo bili.  
Moje cipele, knjige, fotografije postale su nijeme.  
Ostaje mi samo iscrpljeno tijelo u laganoj vrućici,  
zrcalo.  
Kažu da nastanjujem jedan otok i to je zasigurno točno:  
ponekad u svojoj glavi osjećam zbrkane glasove mornara,  
užad što popušta i sidro koje izgleda kao da se raspada.  
Nešto isplovljava sa mnom.  
To je otok koji se miče, miče se.

**Španjolski pjesnik Jesús Jiménez Domínguez rođen je u Zaragozi 1970. Autor je**

poetskih zbirka *Diario de la anemia/Fermentaciones* (Dnevnik slabokrvnosti/Vrenja 2000.), *Fundido en negro* (Lijeвано u crnom, 2007.) i *Frecuencias* (Česta ponavljanja, 2012.). Dobitnik je nekoliko nagrada. Poezija mu je prevedena na portugalski, grčki i armenski. (Ž.L.)